

La vigència de Montaigne Proa presenta el segon volum dels 'Assaigs' de Michel de Montaigne, en traducció de Vicent Alonso

Diu Vicent Alonso (Godella, l'Horta, 1948), traductor al català dels 'Assaigs' de Montaigne, que aquest pensador és un dels clàssics més clàssics: 'És la persona del segle XVI francès que té més vigència actualment i és un model de comportament. És un intel·lectual anihilador de prejudicis de tot tipus.' Alonso ha presentat el segon volum dels assaigs, publicats per Proa, i ara enllesteix el tercer i darrer volum, que apareixerà el febrer del 2008.

Explica Vicent Alonso: 'La traducció que he fet dels 'Assaigs' és la traducció de com jo he entès Montaigne. En aquest sentit, no he traït el seu esperit, perquè el mínim a què podem aspirar és a entendre allò que llegim.' Continua: 'La meua relació amb Montaigne ve de lluny, i és una relació d'escriptor a lector. Després vingué l'encàrrec de l'editorial de traduir els assaigs. Per això crec que el treball fet reflecteix molt aquest punt de partida. Per mi no hi havia una altra manera de llegir Montaigne que la de posar-lo al nivell del meu pensament i de la meua llengua, el català de València. Fa quinze anys que vaig començar a traduir aquests assaigs, però no va ser fins fa un any i mig que Proa em va fer l'encàrrec. Llavors em vaig posar a treballar-hi intensament.'

El model de llengua

'Tenia recels sobre el model de llengua emprat. Però l'èxit de públic i el reconeixement (Premi Serra d'Or de traducció 2006) em refermen en l'opció feta. De fa anys, hi ha un grup d'escriptors valencians que hem fet un esforç considerable perquè el català que parlem sigui també català literari.' I conclou: 'Els qui hem defensat la unitat de la llengua sempre ens hem preocupat pel model de llengua, no sols del País Valencià, sinó també del que empra TV3, per exemple. I hem fet l'opció d'aquest model, el català que es parla a València, no per remarcar la diferència sinó, a l'inrevés, per remarcar la unitat de la llengua.'

Alonso també subratlla la capacitat del pensador francès de crear un gènere nou, l'assaig: 'inicia una manera d'escriure d'una rigorosa contemporaneïtat, perquè l'única manera possible que troba Montaigne de construir el seu jo és escrivint.'

'Conforme vas llegint els textos de Montaigne veus que cada vegada va a més. Montaigne és un pensador en moviment i constantment es construeix el seu jo'. Així ho explica en el darrer assaig del llibre, 'Sobre la semblança entre pares i fills'. Diu Montaigne: '(...) no corregisc les meues primeres idees per les segones; sí, potser, alguna paraula, però per diversificar, no per eliminar. Vull representar el progrés de les meues idees i que es veja quan naix cada part. Si haguera començat més prompte, m'hauria agradat reconèixer la direcció dels meus canvis.'

El segon volum dels assaigs inclou trenta-set textos, el més llarg dels quals és dedicat a Ramon Sibiuda, filòsof català que va ser rector de la Universitat de Tolosa i que era molt admirat pel pare de Montaigne. Però per Vicent Alonso, tot i ser un text interessantíssim, no és pas el punt més alt d'aquest volum: 'Per mi, la part més destacada és un conjunt d'assaigs en què es retrata a ell mateix. N'hi ha un de deliciós contra la medicina, en què explica que té pedres al ronyó, un altre sobre l'embriaguesa, també sobre els llibres, sobre com s'ha de gestionar una casa i una família... Jo crec que Montaigne tenia la voluntat d'acabar fent dels assaigs testimoni de la seva pròpia vida. I, per mi, aquests són els més brillants.'

Vicent Alonso va entrar en Montaigne a través, sobretot, de Josep Pla i de Joan Fuster: 'A Pla, Montaigne el relaxava, i a mi, no. Per això m'agrada més l'aproximació que en fa Fuster, que considerava Montaigne 'vell, afable i corrosiu.'

20 juny 2007

Una notícia de VilaWeb.cat

Edició GENERAL

<http://www.vilaweb.cat>

[Enllaç permanent](#)